

ensstemmelse med den højtærede Ministers egne Udtalelser Aaret forud — jeg henviser til Folketingstidende for 1900—1901, Sp. 1561—62 — at det var med Urette, man fra Folkekirkens Styrelses Side havde sat Medlemmerne af de grundtvigske Frimenigheder uden for Folkekirken, og ønskede Bestemmelsen i § 5 affattet saaledes, at de kunde komme med. Den højtærede Minister opponerede mod disse mine Ønsker og sagde, at det var et Spørgsmaal, der burde afgøres af Domstolene, om disse Frimenighedsmedlemmer med Rette eller Urette vare satte ud. Jeg indvendte, at det kunde ikke ske efter den Form, Lovforslaget havde, og Ministeren svarede da, at han ikke havde noget imod, at det blev ordnet saaledes. Saa blev det ordnet saaledes; saa var det, at Bestemmelsen om Appel til Domstolene kom ind her, saa at Frimenighederne ad denne Vej kunde faa deres Stilling prøvet. Nu er det borte. Nu staa de igen uden denne Adgang, som Ministeren selv henviste til. Naar de nu ville have Spørgsmaalet afgjort, have de kun at ty til Ministeren, Folkekirkens højeste Myndighed, for at faa afgjort, om de ere satte ud med Rette eller ikke. Og naar Ministeren her er gaaet ind paa at stryge Appellen til Domstolene, haaber jeg, han føler Ansvaret ved at tage Afgørelsen i sin Haand, og at han, hvis det kommer til at foreligge igen, vil stille sig i Overensstemmelse med sine efter min Mening saa klare og fortræffelige Udtalelser derom ved den nævnte Lejlighed.

Ogsaa med Hensyn til det andet af de Lovforslag, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds betegnede som saa forkasteligt — nemlig det om det kirkelige Udvalg — er jeg, skønt jeg ikke er saa overmaade glad ved det, dog ikke enig med ham, ikke blot fordi det altsaa kun gælder i 3 Aar — om det skal gælde længere, beror jo paa den finanslovgivende Myndighed, men i alt Fald gælder det i det højeste i 6 Aar — men ogsaa af den Grund, at hvad der saa end kommer ud af dette kirkelige Udvalgs Overvejelser, er det jo paa ingen Maade bindende for den Lovgivningsmagt, som til den Tid sidder. Det ønsker jeg stærkt at betone i Overensstemmelse med, hvad jeg sagde, da vi havde denne Sag for sidst. Og jeg ønsker samtidig dermed at tage Afstand fra den Opfattelse, der unægtelig er kommen til Orde baade fra Landstingets Flertals og den højtærede Ministers Side om den „Pligt“, vi skulde have til at indføre en Forfatning, maaske endogsaa

en repræsentativ Forfatning for Folkekirken. Hvis derved er sigtet til, hvad der staa i Grundlovens § 75, maa jeg tilstaa, at jeg i denne kun ser et Værn om Rigsdagens Myndighed over for gejstlige, særlig episkopale og lignende Lyster. „Folkekirkens Forfatning ordnes ved Lov“, og kun ved Lov; saaledes forstaaer jeg den Paragraf. Jeg kan ikke skønne rettere, end at de Udtalelser, der ere fremkomne fra anden Side om Kirkens Forfatning, hvile paa en anden Opfattelse af § 75, og derfor tager jeg Afstand fra dem; derfor ønsker jeg at betone, at vi, naar Sagen igen kommer for, staa frit over for det Spørgsmaal. Dermed er det jo ikke sagt, at man ikke nogen Sinde vil kunne gaa ind paa en Lov, der — for at nævne Grundlovens Ordførers Udtalelse om den Ting — „navnlign“ skulde gaa ud paa at bestemme „Formerne og Grænserne“ for Kirkesamfundets Myndighed i Forhold til Staten; men deri ligger kun et Forbehold af sin fulde Frihed, hvis det Lovforslag, som kommer til at foreligge, skulde gaa videre, end man ønsker. Maa jeg i Forbindelse hermed paatale den mærkværdige Ytring, som findes i § 1, hvor der tales om „den i Grundloven foreskrevne Ordning af Folkekirkens Forfatning“. Jeg maa tilstaa, at jeg slet ikke ved, hvad der dermed sigtes til.

Men jeg gaar videre og nævner endnu et Par Punkter, som jeg tror, det kunde have sin Interesse at faa klaret under Forhandlingen her. Det kan være, at det bliver tilstrækkeligt, saa at man ikke en Gang behøver at have Ændringsforslag i denne Henseende. Det er, naar der i § 2 staaar Tale om, hvem der skal indtræde i det kirkelige Udvalg. Der nævnes bl. a. „8 andre gejstlige, hvoriblandt 1 fra København, valgt af Københavns Præstekonvent, og 7 valgte af samtlige Sognepræster“ osv. Jeg vil blot betone, at der er da vel ikke Tvivl om, at medens der ganske vist er stedlige Betingelser med Hensyn til Valgretten, saa er der ikke stedlige Betingelser med Hensyn til Valgbarheden. Præsterne paa Landet maa kunne vælge en Københavner til deres Medlem af det kirkelige Udvalg og omvendt? (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet [J. C. Christensen]: Ja!) Vel, saa skal jeg ikke fortsætte det videre. Men der er maaske større Vanskelighed ved at komme i Forstaaelse med Ordene nedenunder om de 18 Lægmand. Der staaar: „3 fra København, 7 fra Østifterne“ — hvortil for Resten København ogsaa hører — „og 8 fra